

Fővárosi Bíróság
15.K.33.339/2010/16.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Bíróság

a személyesen eljáró **felperes neve (cím)**,

a dr. Bágyi Árpád jogtanácsos által képviselt **Országos Rendőrfőkapitány (cím)** alperes ellen,

közigazgatási bírság kiszabásáról rendelkező közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatára indult perében meghozta a következő

Í T É L E T E T.

A bíróság a felperes keresetét elutasítja.

A kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S

A Budapesti Rendőr-főkapitányság ... kerületi Rendőrkapitánysága 2008. november 28-án kelt 01060-513999/2008.id. számú feljelentése értelmében térfigyelő szolgálat teljesítése során 2008. november 27-én 22.03 órakor **személy1** ny. rendőr őrnagy észlelte a térfigyelő kamerán keresztül, hogy az ... forgalmi rendszámú jármű a Budapest, ... kerület, ... szám előtt szabálytalanul, a Megállni tilos tábla hatálya alatt parkolt. A járműről 3 db fényképfelvétel készült.

Az elsőfokú közigazgatási szerv, a Budapesti Rendőrfőkapitány hivatalból eljárást indított a felperessel szemben.

Az őfokú közigazgatási szerv a 2008. december 2-án kelt 21000-111-22820/2008.ált. számú határozatával a felperest az általa üzemeltetett gépjárművel elkövetett, a járművel történő megállásra és várakozásra vonatkozó szabályok megsértése miatt, mint az ... rendszámú jármű üzemben tartóját 30.000 forint közigazgatási bírság megfizetésére kötelezte. Határozata indokolásában megállapította, hogy a gépjárművet 2008. november 27-én 22 óra 03 perckor a ... Budapest, ... szám alatt a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II.5.) KPM-BM együttes rendelet (KRESZ) 15. § (1) bekezdésének a) pontját megszegve helyezték el. A tényállást a hatóság rendelkezésére álló képi bizonyítékok alapozzák meg. Hivatkozott továbbá a közúti közlekedésről szóló 1988. év I. törvény (Kkt.), 21-21/B. §-aira és a 48. § (5) bekezdésére, továbbá a közigazgatási bírsággal sújtandó közlekedési szabályszegések köréről, az e tevékenységekre vonatkozó rendelkezések megsértése esetén kiszabható bírságok összegéről, felhasználásának rendjéről és az ellenőrzésben történő közreműködés feltételeiről szóló 410/2007. (XII.29.) Kormányrendelet (a továbbiakban: kormányrendelet) 1. §-ára, 5. §-ára és a 10. §-ra.

A felperes fellebbezést terjesztett elő az előző bekezdésben megjelölt elsőfokú közigazgatási határozat ellen.

A fellebbezés folytán másodfokon eljáró közigazgatási szerv, az alperes a 2009. május 28-án kelt 21000-111/22820/4/2008/objf. számú határozatával az elsőfokú határozatot helyben hagyta. Határozata indokolásában kiemelte, hogy az eljárás iratait és képi bizonyítékait megvizsgálta, melynek során megállapította, hogy a szabályszegés megvalósult. A jármű az úttesten várakozott. Az útnak a macskakővel burkolt része sem leállósávnak, sem útpadkának nem tekinthető, mivel az útburkolati jellel nincs elválasztva és útburkolattal rendelkezik. Mindezek, valamint a fényképfelvételek alapján megállapítható, hogy a gépjármű a Megállni tilos tábla jelzőtábla hatálya alatt várakozott. Az elsőfokú hatóság a döntéshozatalhoz szükséges tényállást teljes körűen tisztázta, a bírság összegét a kormányrendeletnek megfelelően állapította meg, így határozata jogszabálysértéstől mentes.

A felperes keresetet terjesztett elő az alperes előző bekezdésben megjelölt közigazgatási határozatának bírósági felülvizsgálata iránt. Előadta, hogy az eljárás során sérült az eljárás gyors befejezéséhez való joga, a méltányos elbíráláshoz joga való, a tisztességes ügyintézéshez való joga, valamint az emberi méltósághoz fűződő joga. Sérelmezte, hogy az eljárás megindításáról nem tájékoztatták, az előzetes értesítés szükségtelenségével kapcsolatos elsőfokú határozatban írt megállapítást vitatta. Jogsértőnek tartotta azt is, hogy a 2009. február 9-én benyújtott fellebbezésére a másodfokú határozatot csak 2010. január 28-án kézbesítették számára. Hivatkozott e körben a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 33. §-ára. Utalt a Ket. 4. §-ának, az 1. § (1)-(2) bekezdéseinek és az 5. § (2) bekezdésének, valamint az Európai Unió Alapjogi Kartája 41. cikkének megsértésére is. Hangsúlyozta, hogy az eljárás lefolytatása alatt az útszakaszon kint lévő Megállni tilos táblát eltávolították, és a felület, ahol gépjárművét leállította hivatalosan is parkolási övezetté vált, tehát a parkolás rendje azon a macskaköves útburkolattal ellátott felületen írja elő a szabályszerű parkolást, ahol a tárgyi időpontban parkolt. A tábla eltávolítása arra is utal, hogy a Megállni tilos egy építkezés után hanyagul kint felejtett táblaegyüttes része volt, amelyet végül leszereltek, ámde addig parkoló autósokat büntettek miatta. A 2011. január 25-én megtartott tárgyaláson előadta továbbá, hogy amennyiben a hatóság a kézbesítési vélelem fennállását állapította meg a másodfokú határozat közzlése vonatkozásában, akkor erről őt értesítenie kellett volna. A KRESZ 10. § (3) és (6) bekezdéseire, valamint az 1. számú függelékére hivatkozva rámutatott arra is, hogy a gépkocsival nem az úttesten állt, mert a tárgyi helyen járművek nem közlekedhetnek, az nem is alkalmas a folyamatos haladásra. A táblákkal és a járdabeszögeléssel, valamint a burkolattal elválasztott terület parkolásra kijelölt területnek minősíthető, tehát nem minősül úttestnek, így arra a Megállni tilos tábla hatálya sem terjed ki. A tárgyi helyszínen az építkezés lezárultával a kiegészítő táblák és a Megállni tilos tábla is lekerült.

Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását indítványozta. Perköltséget nem igényelt. Előadta, hogy a közigazgatási bírságot megalapozó közlekedési szabályszegés a becsatolt fényképek alapján bizonyításra került. A támadott határozata a közlekedési szabályok megsértését részletesen kifejtette, azt megismételni nem kívánta. A másodfokú határozat a hatóság részére „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza az első kézbesítéskor. A hatóság rendelkezésére álló felvétel minden további bizonyítás nélkül is kétségmentesen kizáróan alátámasztja a közlekedési szabályszegés elkövetésének tényét, és így a bírság kiszabásának jogalapját. Tekintettel arra, hogy az ügy viszonylag egyszerű megítélésű, és általában a bizonyítás sem ütközik bonyolult eljárásba, a Ket. 29.§ (4) bekezdése alapján előzetes értesítés nélkül indította az eljárást. Az elsőfokú szerv rendelkezésére álló adatokat (felvétel) értékelve hozta meg döntését. A törvény az ügyfél részére fellebbezési jogot biztosít, valamint az üzemben tartói felelősség alóli mentesülés feltételeit. A kormányrendelet és annak melléklete konkrétan meghatározza a kiszabandó bírság összegét, ettől a hatóság nem térhet el. A jogszabályban meghatározott mérték megállapítása szempontjából nincs

mérlegelési jogköre. A felperes üzemben tartói felelőssége keretében vizsgált szabályszegése elkövetésének megvalósulása, azaz a tényállás megállapíthatóságának nem eleme a szabályszegés elkövetésének módja és az a körülmény sem, hogy esetlegesen a későbbiek során forgalmi rend változás okán a korlátozó tábla eltávolításra került. A 2011. május 31-én megtartott tárgyaláson, valamint a 15. sorszámú beadványában hivatkozott arra is, hogy a járművel való közlekedés fogalmi körébe nem csak a járművel való folyamatos haladás tartozik, hanem az azzal végzett bármilyen manőver is. Az úttest az útnak a járművek közlekedésére szolgáló része. Az eltérő útburkolat, tekintettel arra, hogy sem útburkolati jel, sem jelzőtábla nem jelzi annak eltérő jelentését, az úttest, jelen esetben a külső forgalmi sáv részét képezi. Az, hogy a tábla a későbbiek során levételre került, nem mentesíti az üzemben tartót, vagy használót az elkövetéskori irányadó közlekedési szabályok alól. Csatolta továbbá a Budapesti Rendőr-főkapitányság Közlekedésrendészeti Főosztálya 2011. március 21-én kelt állásfoglalását.

A felperes keresete az alábbiakra figyelemmel nem megalapozott.

A bíróság a közigazgatási határozatot a Ket. 109. §-a, valamint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 324. § (2) bekezdésének a) pontja és a 339/A. §-a értelmében a meghozatalakor hatályban volt jogszabályok és fennálló tények alapján, a kereset és az ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, a tényállást a peres felek nyilatkozatai, valamint a közigazgatási és peres iratok tartalma alapján állapította meg.

A Ket. 111. § (1) bekezdése szerint a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság - az ügy érdemére ki nem ható eljárási szabály megsértésének kivételével - jogszabálysértés megállapítása esetén a közigazgatási döntést hatályon kívül helyezi, és szükség esetén a hatóságot új eljárásra kötelezi. Törvény rendelkezhet úgy is, hogy meghatározott közigazgatási hatósági ügyben a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság a közigazgatási döntést megváltoztathatja.

A Legfelsőbb Bíróság Közigazgatási Kollégiumának 1/2011. (V.9.) KK véleménye szerint a fél a közigazgatási szerv határozatának felülvizsgálatát jogszabálysértésre hivatkozva kérheti; keresetében anyagi és eljárási jogszabálysértésre hivatkozhat, és arra is, hogy a határozat meghozatalakor az alkalmazott jogszabályt tévesen értelmezték. Ezekben a perekben a bíróság elsősorban azt vizsgálja: a határozat megfelel-e az anyagi jogszabályoknak. Önmagában eljárási jogszabálysértés miatt csak akkor van helye hatályon kívül helyezésnek, ha az eljárási jogszabálysértés a döntés érdemére is kihatott. Ugyanakkor a közigazgatási ügy tárgyával közvetlen összefüggésben nem lévő eljárási szabálysértés is kihat az ügy érdemére. A hatósági határozatok tekintetében a Ket. 111. § (1) bekezdése e kérdéstről kifejezetten is rendelkezik, e vélemény szerinti értelmezés azonban valamennyi közigazgatási perre irányadó.

A Pp. 324. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valónak fogadja el.

A bíróság a felülvizsgálat alapján arra a meggyőződésre jutott, hogy a felperes a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint rá háruló bizonyítási teher ellenére nem igazolta kétséget kizáró módon, hogy az alperesi határozat anyagi jogi jogszabályt sértene, avagy eljárásjogi szempontból az ügy érdemére is kihatóan jogszabálysértő lenne.

A bíróság megállapította, hogy a felperes nem tudta cáfolni a KRESZ 15. § (1) bekezdésének a) pontjában foglalt közlekedési szabály megsértését, amelyet az alperes a határozatában megállapított, és amire tekintettel a közigazgatási bíróság kiszabásra került.

A bíróság nem fogadta el azt a felperesi álláspontot, mely szerint a tárgyi helyszín nem minősül az úttest részének, ezért arra a Megállni tilos közlekedési tábla hatálya sem terjed ki.

A bíróság osztotta ebben a körben az alperes azon álláspontját, mely szerint a járművel való közlekedés fogalmi körébe nem csak a járművel való folyamatos haladás tartozik, hanem a gépjárművel végzett bármilyen más manőver is, a gépjármű elindításától az azzal való megállásig.

Egyértelműen alátámasztja az alperesi jogértelmezést a Budapesti Rendőr-főkapitányság Közlekedésrendészeti Főosztályának 2011. március 21-én kelt állásfoglalása, amelyet az alperes a 15. sorszámú beadványa mellékleteként csatolt.

A fenti állásfoglalás a KRESZ 1. számú függelékének a-c) és e-g) pontjaira, a Kkt. 47. §-ának 7., 10., 12-13. pontjaira, a 20/1984 (XII. 21.) KM rendelet 1.6., 1.8., és 1.12. pontjaira, továbbá az I. függelék e), o) pontjaira, a 83/2004. (VI.4.) GKM rendelet függelékének e) pontjára, a KRESZ 10. § (6) bekezdésére, a 17. § (1) bekezdésének e) pontjára, a 18. § (1) bekezdésének a) és j) pontjaira, továbbá a 3. § (1) bekezdésének b.) pontjára hivatkozva kiemelte, hogy aki belép a közlekedésbe, egy szabályozott foglalkozás gyakorlója lesz, e szabályozottságból eredően vállalnia kell döntési szabadságának korlátozását. Az úton alkalmazott jelzések célját, értelmét, hasznosságát, vagy szükségességét a közlekedésben résztvevők nem mérlegelhetik, a jelzésekhez való alkalmazkodás kötelezettség, a jelzésekről alkotott véleményüktől függetlenül fennáll, még akkor is, ha a jelzések látszólag ellentmondanak a közlekedés más szabályainak, vagy az ideiglenesen kihelyezett jelzések látszólag már nem időszerűek. A szabályszegés helyszíne a ... utca párhuzamos közlekedésre alkalmas szakasza. A rendelkezésre álló felvételek tanúsága szerint a szilárd burkolatú útfelület heterogén módon került kialakításra, azaz a ... szám előtti útszakaszon különböző - aszfalt illetve utca - útburkolatok találhatók. A ... utcai kereszteződés ... szám felőli oldalán a járdaszegély meghosszabbításra került a ... utca irányába. A ... szám előtt útszakaszon az utcakővel burkolt útrészen, illetve annak közvetlen környezetében a KRESZ 18. §-ában meghatározott útburkolati jel nem került felfestésre, illetve a 17. § (1) bekezdés e) pontja szerinti jelzőtábla nem került kihelyezésre. A szabályszegés időpontjához képest a Megállni tilos jelzőtábla áthelyezésre került az utcakővel burkolt útrész ... híd irányába eső végéhez. Ezen útrész a fenti fogalom meghatározások alapján nem minősül, illetve a szabályszegés időpontjában nem minősült járdának, leállósávnak, útpadkának, tartozéknak. A KRESZ 3. § (1) bekezdés b) pontjában előírt kötelezettség a közlekedésben résztvevők részére attól függetlenül fennáll, hogy a közúti jelzések kihelyezésére állandó, vagy ideiglenes jelleggel került-e sor. A KRESZ 18. §-a nem tartalmaz eltérő útburkolattal megjelenített útburkolati jelet. Mindezek alapján minden kétséget kizáró módon megállapítható az eltérő útburkolat, illetve speciális geometriai kialakítás ellenére, hogy az utcakővel burkolt útszakasz a ... utca úttestjének, azon belül a ... út felé irányuló járműforgalom céljára szolgáló külső forgalmi sávnak a része, azaz úttestnek minősül.

A felperes az előző bekezdésben írtakat cáfolni nem tudta.

A bíróság osztotta azt az alperesi álláspontot is, mely szerint a jelzőtáblák előírásait a közlekedők kötelesek betartani, nem jogosultak felülbírálni a közlekedési jelzőtáblák kihelyezésének indokoltságát. Kötelesek tehát az előírásoknak a KRESZ szerint eleget tenni.

A bíróság nem tett ezért eleget a felperesnek a közlekedési hatóság megkeresésére vonatkozó bizonyítási indítványának, mert amennyiben a tábla valóban csak hanyagságból maradt volna a tárgyi helyen, a felperest az előírások betartása alól az sem mentesítette volna. Ezen indítvány teljesítésétől így további, az ügy érdemét érintő bizonyíték megszerzése nem volt várható.

A bíróság megállapította továbbá, hogy az elsőfokú közigazgatási szerv a Ket. 29. § (3) bekezdés a) pontja megsértésével nem értesítette a felperest az eljárás megindításáról, tekintettel arra, hogy a 29.§ (4) bekezdésének b) pontja szerint nem volt mellőzhető az értesítés, ugyanis az ügyben a tényállás előzetes tisztázására szükség volt, továbbá nem került sor azonnal az érdemi határozat meghozatalára.

A bíróság rámutat azonban arra, hogy a felperes nem igazolta, hogy ez az eljárási jogszabálysértés az ügy érdemére is kihatott volna, figyelemmel a Ket. 111. § (1) bekezdésére.

Az elsőfokú közigazgatási határozat meghozatalára az ügyintézési határidőn belül, 2008. december 2-án került sor.

A másodfokú határozat kézbesítésével kapcsolatban megállapította a bíróság, hogy az első két alkalommal megkísérelt kézbesítésnél a posta a küldeményt a felperes lakcíméről „nem kereste” jelzéssel juttatta vissza 2009. augusztus 14-én. Az alperes azonban nem állapította meg a kézbesítés vélelem beálltát a Ket. 79. § (3) bekezdése megsértésével, hanem a felperes részére ismételtén kézbesítette a határozatát, amelyet a felperes 2010. február 4. napján vett át.

A bíróság e körben is rámutat arra, hogy a felperes nem igazolt az ügy érdemére kiható eljárási jogszabálysértést.

A bíróság hangsúlyozza továbbá, hogy a felperes az általa hivatkozott egyéb eljárási jogszabályi rendelkezések vonatkozásában sem igazolt olyan, az ügy érdemére is kiható eljárási jogszabálysértést, amely a Ket. 111. § (1) bekezdése alapján a határozat hatályon kívül helyezését eredményezhette volna.

A felperes a keresetlevelében kárigényt is előterjesztett, melyet a 2011. január 25-én megtartott tárgyaláson nem tartott fenn, tekintettel arra, hogy annak elbírálása polgári bíróságra tartozik.

A pernyertes alperes perköltséget nem igényelt, ezért a bíróságnak a Pp. 78. § (2) bekezdésére figyelemmel e kérdésről rendelkezni nem kellett.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 43. § (3) bekezdésében meghatározott összegű (20.000 forint) kereseti eljárási illeték a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a szerint az állam terhén marad, figyelemmel arra, hogy a felperes részére a bíróság a 12. sorszámú végzésével teljes személyes költségmentességet engedélyezett.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 340. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2011. év május hó 31. napján

dr. Surányi József s. k.

bíró

